

Sygn. akt VIII **Pa 34/15**

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.)
Sędziowie:	SSO Jolanta Łanowy SSR del. Grzegorz Tyrka
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015r. w Gliwicach

sprawy z powództwa G. T.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Obrony Narodowej,

Skarbowi Państwa - Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w K.,

Skarbowi Państwa - Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej w W.

o odszkodowanie, odprawę, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 13 października 2014 r. **sygn. akt** VI P 555/12

1) oddala apelację,

2) odstępuje od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej w postępowaniu apelacyjnym,

3) przyznaje ze Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego A. T. kwotę 510 zł (pięćset dziesięć złotych) plus 117,30 zł (sto siedemnaście złotych 30/100) podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

(-) SSR (del.) Grzegorz Tyrka (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (spr.) (-) SSO Jolanta Łanowy

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 34/15

UZASADNIENIE

Powódka G. T. po ostatecznym sprecyzowaniu w piśmie procesowym z dnia 4 czerwca 2014 roku powódka domagała się od Skarbu Państwa – Rejonowej Komisji Lekarskiej w K. i Skarbu Państwa – Centralnej Wojskowej Komisji w W.:

1. odprawy miesięcznej w kwocie 8 476,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
2. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w miesiącu styczniu 2013 roku w wymiarze trzech dni – w kwocie 403,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
3. odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę w wysokości 8 476,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd pierwszej Instancji zawiadomił też o toczącym się postępowaniu Skarb Państwa – Ministra Obrony narodowej jako następcę prawnego zlikwidowanej, a pierwotnie pozwanej przez powódkę Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G..

Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w K. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości, powołując się na to, że (...) w G. była pracodawcą powódki i nie zatrudniała 20 pracowników. Zawarte przez powódkę porozumienie konwalidowało ewentualne naruszenie przepisów dotyczących wypowiedzania umów o pracę. Powódka w styczniu 2013 roku nie była już związana umową o pracę z (...) w G., więc jej żądanie zasądzenia ekwiwalentu za urlop w tym okresie jest nieuzasadnione.

Minister Obrony Narodowej (dalej MON) w odpowiedzi na pozew wniosł o uznanie, że nie jest pracodawcą w stosunku do powódki, a także o odrzucenie ewentualnie oddalenie powództwa względem niego. W uzasadnieniu podniósł, że pracodawcą powódki była (...), a pozew w części domagającej się odprawy złożony został przedwcześnie, gdyż powódka zostanie zwolniona dopiero z dniem 31 grudnia 2012 roku.

Pozwana Centralna Wojskowa Komisja Lekarska w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości w odniesieniu do niej. W uzasadnieniu wskazała, że pracodawcą powódki jest (...) i jedynie ta jednostka posiada legitymację bierną w tym procesie. W piśmie z dnia 8 stycznia 2013 roku ta pozwana wskazała, że (...) była zawsze samodzielną jednostką wojskową w rozumieniu art. 6 ust.2 pkt 1 wojskowej ustawy pragmatycznej. Zgodnie z § 2 rozporządzenia MON z dnia 12 września 2012 roku w związku z likwidacją terenowych wojskowych komisji lekarskich 2013 roku nie zostanie odtworzona żadna wojskowa komisja lekarska szczebla terenowego, a w utworzonych z dniem 1 stycznia 2013 roku komisjach lekarskich szczebla rejonowego nie przewiduje się utworzenia takiej komisji komisji w G.. Pracodawcą powódki został zlikwidowany, a domaganie się przywrócenia do pracy w jakiegokolwiek strukturze MON nie znajduje podstaw prawnych.

Wyrokiem z dnia 13 października 2014 roku Sąd Rejonowy w G. oddalił powództwo w stosunku do Skarbu Państwa – Ministra Obrony Narodowej, Skarbu Państwa – Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w K. i Skarbu Państwa – Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej w W..

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka od dnia 4 czerwca 2001 roku pracowała w Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G.. Początkowo odbywała u roczny staż, a następnie została zatrudniona na czas określony. Od dnia 1 listopada 2011 roku powódka pracowała jako starszy referent w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy zawartej na czas nieokreślony.

W okresie od 17 września 2012 roku do 5 października 2012 powódka przebywała na urlopie wypoczynkowym. W dniu 27 września 2012 roku (...) w G. złożyła powódce oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę wskazując jako przyczynę wypowiedzenia likwidację pracodawcy z dniem 31 grudnia 2012 roku. Powódce oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę zostało wysłane pocztą. Przesyłkę pocztową powódka odebrała w dniu 2 października 2012 roku. Jak powódka wróciła do pracy po urlopie wypoczynkowym, to na wniosek pracodawcy podpisała pismo –

wypowiedzenie umowy o pracę z datą 2 października 2012 roku. W dniu 18 października 2012 roku powódka i (...) w G. zawarły porozumienie, w którym skrócono okres wypowiedzenia do 2 miesięcy i przyznano powódce odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia. Począwszy od stycznia 2013 roku powódka nie świadczyła pracy.

Sąd ustalił, że pomimo tego, że umowę o pracę z powódką zawarł Przewodniczący (...) w G. to wynagrodzenie wypłacało jej Centrum Reagowania Epidemiologicznego Sił Zbrojnych RP w W. na podstawie rozkazu Szefa Inspektoratu Wojskowej (...). (...) prowadziło obsługę finansową wszystkich zlikwidowanych rozporządzeniem jednostek organizacyjnych.

W dacie wręczenia powódce wypowiedzenia umowy o pracę w (...) w G. było zatrudnionych mniej niż 20 pracowników.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że roszczenia powódki nie zasługują na uwzględnienie.

Wskazano, że aby rozpoznać kluczową w niniejszej sprawie kwestię legitymacji biernej pozwanych, w pierwszej kolejności należało ustalić, kto był pracodawcą powódki. Powołano tutaj art. 3 k.p., z którego wynika, że pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skoro w myśl art. 3 k.p. zakładem pracy może być jednostka organizacyjna nie posiadająca osobowości prawnej, to tym bardziej jest nią osoba prawna. Każda osoba prawna jest zakładem pracy w rozumieniu art. 3 k.p. dla zatrudnionych przez nią pracowników, chyba że dla niektórych z nich za zakład pracy należy uznać jednostkę organizacyjną stanowiącą jakąś jej część składową (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1991 roku, I PRN 47/91). Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w sprawie jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa. Przykładowo, za pracodawcę sędziego uznawany jest sąd, w którym dany sędzia pracuje (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 1993 roku, III PZP 30/93), za pracodawcę prokuratora prokuratury rejonowej uznawana jest ta prokuratura (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2003 roku, III PZP 8/03), za pracodawcę nauczyciela szkoły podstawowej – szkoła podstawowa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 1998 roku, II UKN 196/98). Wobec pracowników za tego rodzaju zobowiązania pracodawców odpowiedzialność ponoszą Skarb Państwa lub gmina. Aby te jednostki będące częścią większej struktury mogły być uznane za pracodawcę, muszą spełniać dwa podstawowe warunki, uregulowane w przepisach wewnętrznych określających ich status: w zakresie wyodrębnienia finansowo-organizacyjnego oraz samodzielnego zatrudniania pracowników (upoważnienie do zawierania i rozwiązywania umów o pracę wynikające jedynie z oświadczenia woli kierownika wyższego szczebla jest niewystarczające). Jeżeli pracodawca jest częścią osoby prawnej, za zobowiązania wobec pracowników ta osoba prawna ponosi odpowiedzialność całym swoim majątkiem. Wyodrębnienie finansowe pracodawcy jest tylko zabiegiem wewnątrzorganizacyjnym tej osoby prawnej, niemającym wpływu na jej majątkową odpowiedzialność wobec wierzycieli (tu: pracowników) (K. Jaśkowski w: Jaśkowski Kazimierz, Maniewska Eliza „Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz.U.98.21.94)”, Lex/el. 2014).

Stwierdzone zostało, że w przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, że (...) w G. choć nie była niezależna ekonomicznie, gdyż finansowała ją (...), stanowiła jednak wyodrębnioną organizacyjnie całość. Umowę o pracę z powódką zawarł Przewodniczący (...) w G. w imieniu (...) w G., która była wskazana w umowie, jako pracodawca powódki. Zarówno (...) w G., jak i (...) w W. podległy Inspektoratowi Wojskowej (...), który z kolei zarządzał organizacją tych jednostek na podstawie decyzji Ministra Obrony Narodowej. Nie podejmował jednak żadnych decyzji personalnych, jeśli chodzi o pracowników (...) w G..

(...) w G. została powołana rozporządzeniem Ministra Obrony Narodowej z dnia 25 czerwca 2004 roku w sprawie utworzenia wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właściwości. Decyzje personalne były w gestii Przewodniczącego (...), który w tym zakresie nie był zależny od innego podmiotu, o czym świadczy kierowanie do niego pism przez powódkę w trakcie zatrudnienia oraz odpowiadania w imieniu (...) przez Przewodniczącego (...). Także zależność finansowa (...) od (...) nie może przesądzić o tym, że pracodawcą powódki było (...) bądź (...) w W., jako podmioty odpowiednio – finansujący i – nadrzędny. Nadrzędność (...) w W. nad (...) w G. dotyczyła bowiem jedynie orzeczniczej działalności komisji. Ich pracownicy nie znajdowali się natomiast w stosunku

podległości i nadrzędności służbowej. Każda komisja wykonywała samodzielnie powierzone jej rozporządzeniem działania za pomocą swoich pracowników. Orzeczenia komisji natomiast były zaskarżalne, jednak nadrzędność (...) nad (...) dotyczyła jedynie orzeczeń, a nie spraw organizacyjnych jednostki. Pracodawcą powódki była zatem (...) w G., a nie (...) w W..

Sąd wskazał, że powódka ostatecznie sprecyzowała, że Skarb Państwa – Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w K. oraz Skarb Państwa – Centralna Wojskowa Komisja Lekarska w W. stały się następcami prawnymi (...) w G. w rozumieniu art. 23¹ k.p. Zgodnie z brzmieniem art. 23¹ §1 i § 2 k.p. w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5. Za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie. Stwierdzone zostało, że wbrew twierdzeniu powódki przepis ten nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż nie doszło tutaj do przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę, ale do likwidacji pracodawcy. Nie można uznać, że (...) w G. nie została zlikwidowana, a jedynie przekształcona w (...) bądź inny podmiot podległy (...) w W.. Zgodnie z § 12 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właściwości (...) w G. została zniesiona. Z § 13 rozporządzenia wynika, że wszczęte i niezakończone przez właściwe wojskowe komisje lekarskie przed dniem wejścia w życie rozporządzenia rozpatrują komisje lekarskie według właściwości określonej w § 3-11 tego rozporządzenia. Jest to jedyny przepis regulujący sytuację zlikwidowanych komisji. W analogicznym przepisie § 17 rozporządzenia MON z dnia 25 czerwca 2004 roku w sprawie utworzenia wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właściwości, które powołało (...) w G., znajdował się zapis o tym, że „żołnierze zawodowi i pracownicy pełniący służbę lub zatrudnieni w wojskowych komisjach lekarskich wyszczególnionych w ust. 1 nadal pełnią służbę lub są zatrudnieni w odpowiednich wojskowych komisjach lekarskich, o których mowa w § 2.” Nie należy i nie można, w ocenie Sądu Orzekającego, interpretować przepisu § 13 rozporządzenia z 2012 roku w taki sam sposób, jak § 17 rozporządzenia z 2004 roku, gdyż gdyby pracodawca miał taki zamiar w ramach rozporządzenia z 2012 roku, jak było to w ramach rozporządzenia z 2004 roku to z całą pewnością dałby temu wyraz, jak uczynił to w 2004 roku. Rozporządzenie z 2012 roku miało na celu przekształcenie trójstopniowej struktury orzecznictwa leczniczego w wojsku w dwustopniową, a u jego podstaw leżała właśnie konieczność ograniczenia ilości pracowników.

Zgodnie z art. 29 ust. 8 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej Minister Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia tworzy, przekształca i znosi wojskowe komisje lekarskie oraz określa ich siedziby, zasięg działania, a także właściwość, z uwzględnieniem w szczególności podziału terytorialnego państwa. Rozporządzenie zostało zatem wydane w sposób przewidziany prawem przez organ do tego uprawniony. Żaden przepis nie nakazuje także szczególnej ochrony pracowników sektora budżetowego, która uchronić by ich miała przed likwidacją pracodawcy. Przepisy art. 100 w zw. z art. 87 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych dotyczyły restrukturyzacji sektora finansów publicznych w 2009 roku. Przepisy te miały charakter szczególny. Były skonkretyzowane, wskazując że dotyczą podmiotów zlikwidowanych do dnia 31 grudnia 2010 roku. Już dlatego pracodawca powódki zlikwidowany w 2013 roku nie podlegał tym zapisom.

W związku z powyższym Sąd stwierdził, że roszczenia powódki kierowane przeciwko (...) w K., a także Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej w W. jako następców prawnych (...) w G. w rozumieniu art. 23¹ k.p. nie znalazły uzasadnienia.

Sąd wskazał, że powódka pomimo wskazywania w ostatnich pismach procesowych, iż pozwanym w niniejszej sprawie powinien być Skarb Państwa – (...) w K. oraz Skarb Państwa – Centralna Wojskowa Komisja Lekarska w W. ostatecznie nie cofnęła pozwu w stosunku do zlikwidowanej (...) w G.. Zgodnie z art. 460 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p. także jednostka nieposiadająca osobowości prawnej, jeśli jest pracodawcą, może być stroną pozwaną w procesie o sprawy z zakresu prawa pracy. Pozwanie przez powódkę (...) w G. i późniejsze zlikwidowanie tej jednostki wymagało znalezienia następcy prawnego pracodawcy, nie tylko w rozumieniu art. 23¹ k.p., jak wskazywała powódka, ale również

w rozumieniu art. 67§2 k.p.c. – tj właściwego statio fisci Skarbu Państwa, który przejął zobowiązania zlikwidowanej jednostki Skarbu Państwa. O przejściu tych zobowiązań przez Skarb Państwa przekonująco napisał Sąd Najwyższy w uzasadnieniach postanowienia z dnia 4 marca 1969 roku (II CZ 10/69) i wyroku z dnia 17 września 2002 roku (IV CKN 1302/00). Sąd nie jest związany wskazanym przez stronę statio fisci Skarbu Państwa, a jedynie oznaczeniem strony pozwanej.

Zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 1 należności i zobowiązania likwidowanej państwowej jednostki budżetowej przejmuje organ, który podjął decyzję o likwidacji, chyba że organ ten zadecyduje o przejściu należności i zobowiązań likwidowanej jednostki budżetowej przez nowo utworzoną jednostkę. (...) w G. była jednostką budżetową w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych, gdyż zgodnie z jej art. 11 jednostkami budżetowymi są jednostki organizacyjne sektora finansów publicznych nieposiadające osobowości prawnej, które pokrywają swoje wydatki bezpośrednio z budżetu, a pobrane dochody odprowadzają na rachunek odpowiednio dochodów budżetu państwa albo budżetu jednostki samorządu terytorialnego. Istotą jednostki budżetowej jest zatem bezpośrednie powiązanie z budżetem państwa. Zarówno dochody, jak i wydatki jednostki budżetowej stanowią dochody i wydatki budżetu państwa. (...) w G., była finansowana przez (...) na podstawie rozkazu. Źródłem pieniędzy, które (...) przekazywało (...) był jednak budżet państwa. (...) była zatem jednostką budżetową. Została zniesiona przez Ministra Obrony Narodowej, który w zakresie spraw pracowniczych nie przewidział dla niej następcy prawnego. Stąd na podstawie art. 12 ust 4 pkt 1 ustawy o finansach publicznych za jej zobowiązania opowiada obecnie Skarb Państwa-Minister Obrony Narodowej. Tym samym o toczącym się postępowaniu w sprawie Sąd zawiadomił także Skarb Państwa - Ministra Obrony Narodowej, aczkolwiek oddalił powództwo w stosunku do tego pozwanego z uwagi na fakt, iż w zakresie stosunków pracowniczych, z których powódka wywodzi dochodzone roszczenia nie jest on następcą prawnym zlikwidowanej (...) w G..

Niezależnie od powyższych rozważań prawnych Sąd stwierdził, że roszczenia powódki o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz odprawę nie zasługują na uwzględnienie z uwagi na ich bezzasadność.

Powódka była zatrudniona przez (...) w G., która będąc jednostką budżetową Skarbu Państwa, była samodzielnym pracodawcą dla swoich pracowników. W dacie wypowiedzenia powódce umowy o pracę, jej pracodawca zatrudniał mniej niż 20 pracowników. Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku (Dz.U. z 2003r., nr 90, poz. 844 z późn.zm.) o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników przepisy ustawy stosuje się w razie konieczności rozwiązania przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, w drodze wypowiedzenia dokonanego przez pracodawcę, a także na mocy porozumienia stron (...). Pracodawca powódki nie zatrudniał 20 pracowników, a tym samym przepisy cytowanej ustawy w sytuacji, w której powódka została zwolniona z pracy z powodu likwidacji pracodawcy nie mogły mieć zastosowania. Podkreślono tutaj, że stan zatrudnienia 20 osób bada się na dzień rozwiązania stosunku pracy, a zatem w przypadku powódki w dacie wypowiedzenia jej umowy o pracę przesłanka ustawowa o ilości zatrudnienia – co najmniej 20 osób nie została spełniona.

Sąd stwierdził, że na uwzględnienie nie zasługuje roszczenie powódki o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę. Powódka wskazywała w toku procesu, że pracodawca przesłał jej wypowiedzenie umowy o pracę w czasie usprawiedliwionej nieobecności powódki w pracy – w okresie urlopu wypoczynkowego. Zakaz wypowiedzania umów o pracę w czasie urlopu pracownika zawarty jest w art. 41 k.p. Jak wynika natomiast z art. 41¹ § 1 k.p. w razie ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy, nie stosuje się przepisów art. 38, 39 i 41, ani przepisów szczególnych dotyczących ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę. Skoro jako przyczynę wypowiedzenia powódce stosunku pracy pracodawca wskazał likwidację pracodawcy, to ochrona przewidziana w art. 41 k.p. nie znalazła zastosowania, a tym samym wypowiedzenie powódce umowy o pracę w okresie urlopu wypoczynkowego nie stanowiło naruszenia przepisów prawa pracy.

Niezasadne okazało się roszczenie powódki o ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 3 dni 2013 roku. W dniu 18 października 2012 roku powódka i (...) w G. zawarły porozumienie, w którym

skrócono okres wypowiedzenia do 2 miesięcy, a tym samym przyznano powódce odszkodowanie za skrócony okres wypowiedzenia. Zgodnie z dyspozycją art. 36¹ § 2 k.p. w przypadku skrócenia okresu wypowiedzenia wobec likwidacji pracodawcy (co miało miejsce w niniejszej sprawie), okres za który przysługuje odszkodowanie, wlicza się pracownikowi pozostającemu w tym okresie bez pracy do okresu zatrudnienia. Powódce odszkodowanie przysługiwało za styczeń 2013 roku. W przypadku skrócenia okresu wypowiedzenia na podstawie art. 36¹ k.p. umowa o pracę rozwiązuje się z upływem skróconego okresu; za późniejszy okres pracownik otrzymuje wprawdzie odszkodowanie, ale nie jest już pracownikiem. Poza odszkodowaniem za skrócenie okresu wypowiedzenia nie nabywa on prawa do świadczeń związanych ze stosunkiem pracy, w tym – prawa do urlopu.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona powodowa zaskarżając punkt 1,2 oraz 3 i zarzucając:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności:

- art. 23¹ § 1 i 2 k.p. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że przepis ten nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż nie doszło do przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę, ale do likwidacji pracodawcy, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że nastąpiło przejście zakładu pracy;

- art. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 wyroku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. z 2003 roku, Nr 90, poz 844 z późn.zm.) poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że część kompetencji likwidowanej Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G. nie została przekazana do innych jednostek organizacyjnych i tym samym łączna ilość wszystkich pracowników nie przekracza 20 osób, podczas gdy w chwili rozwiązywania stosunku pracy kryterium zatrudnienia co najmniej dwudziestu osób zostało spełnione albowiem likwidowanej Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G. wskazany został następcą prawny;

- art. 41¹ § 1 k.p. poprzez jego niezastosowanie przyjęcia, że z uwagi na likwidację pracodawcy, powódce nie przysługuje roszczenie o odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę nawet jeśli pracodawca wypowiedział umowę w okresie urlopu wypoczynkowego, podczas gdy nastąpiło przejście zakładu pracy w związku z tym przepis art. 41¹ k.p. ma zastosowanie;

- § 4 ust. 6 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie wojskowych komisji lekarskich oraz określania ich siedzib, zasięgu działania i właściwości (Dz.U. z dnia 12 września 2012 roku) poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w K. nie jest następcą prawnym Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G..

2. Naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a zwłaszcza:

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. polegające na pominięciu dowodów świadczących o przejściu zakładu pracy na innego pracodawcę, które zostały wykazane w postępowaniu sądowym przed Sądem pierwszej instancji;

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez uwzględnienie twierdzeń pozwanych, że nie są następcami prawnymi Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G.;

- art. 233 k.p.c. poprzez przyjęcie dowolnej interpretacji dowodów w miejsce swobodnej i przyjęcie, że pozwani nie są następcami prawnymi Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G., zaś komisja ta została zlikwidowana;

- sprzeczność istotnych dla rozstrzygnięcia sporu ustaleń Sądu pierwszej instancji z treścią zebranego i przedstawionego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza w zakresie dotyczącym ustalenia, iż nadrzędność Centralnej Wojskowej Komisji w W. nad Terenową Wojskową Komisją Lekarską w G. dotyczyła jedynie orzeczniczej działalności komisji;

- Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w G. została zlikwidowana, podczas gdy Komisja ta została przekształcona w Regionalną Wojskową Komisję Lekarską bądź inny podmiot;

- Minister Obrony Narodowej nie jest następcą prawnym zlikwidowanej Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G. w zakresie stosunków pracowniczych;

- roszczenie powódki o odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz odprawę nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na bezzasadność tych roszczeń.

Stawiając powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej punktów 1,2 oraz 3 poprzez uwzględnienie powództwa i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania odwoławczego w tym kosztów zastępstwa procesowego ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej punktów 1,2 oraz 3 i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach instancji odwoławczej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wniesiona przez stronę powodową nie zasługuje na uwzględnienie albowiem podniesione w niej zarzuty są bezzasadne.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonał oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. Dokonana przez ten Sąd ocena dowodów nie narusza reguł z art. 233 § 1 k.p.c.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu odwoławczego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku, I PKN 339/98).

Sąd Rejonowy prawidłowo stwierdził, że pracodawcą powódki, zgodnie z treścią art. 3 k.p., była Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w G.. W tym zakresie Sąd pierwszej instancji przedstawił bardzo obszerne i wyczerpujące rozważania prawne, które w całości Sąd drugiej instancji podziela.

Centralna Wojskowa Komisja Lekarska w W. sprawowała jedynie nadzór w zakresie orzecznictwem nad pracą Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G.. Podmiot ten nie jest następcą prawnym zlikwidowanej Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G..

Prawidłowo zostało też w sprawie ustalone, że po likwidacji Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G. zarówno Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w K., jak też Centralna Wojskowa Komisja Lekarska w W. nie stały się w rozumieniu art. 23¹ k.p. nowym pracodawcą dla pracowników zatrudnionych w zniesionej komisji lekarskiej. Nie doszło tutaj do przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę.

Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w K. przejęła jedynie zadania Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G..

Mienie natomiast Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G. zostało przekazane do innego podmiotu - (...) w G..

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wszyscy pracownicy Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G. otrzymali wypowiedzenia umów o pracę ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2012 roku. Pracownicy ci nie zostali przejęci przez nowoutworzone rejonowe wojskowe komisje lekarskie.

W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalając brak następstwa prawnego Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w K. trafnie odwołał się do zapisów rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 24 sierpnia

2012 roku w sprawie wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właściwości (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1013). Z § 13 rozporządzenia wynika, że sprawy wszczęte i niezakończone przez właściwe wojskowe komisje lekarskie przed dniem wejścia w życie rozporządzenia rozpatrują komisje lekarskie według właściwości określonej w § 3-11 tego rozporządzenia. Innego przepisu regulującego sytuację zlikwidowanej komisji, w szczególności jej pracowników, nie zamieszczono w przepisach powołanego rozporządzenia. Natomiast w przepisie § 17 poprzedniego rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 25 czerwca 2004 roku w sprawie utworzenia wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właściwości (Dz.U. z 2004 roku, Nr 151, poz. 1594 z późn.zm.) znajdował się zapis o tym, że „żołnierze zawodowi i pracownicy pełniący służbę lub zatrudnieni w wojskowych komisjach lekarskich wyszczególnionych w ust. 1 nadal pełnią służbę lub są zatrudnieni w odpowiednich wojskowych komisjach lekarskich, o których mowa w § 2”.

Oznacza to, że ustawodawca w przepisach rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właściwości (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1013) nie zdecydował o przejęciu pracowników likwidowanych (znoszonych) komisji, tak jak uczynił to w poprzednim rozporządzeniu z dnia 25 czerwca 2004 roku w sprawie utworzenia wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właściwości (Dz.U. z 2004 roku, Nr 151, poz. 1594 z późn.zm.).

Uregulowania zawarte w przepisach rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właściwości (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1013) są zgodne z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku, o finansach publicznych (Dz.U.t.j. z 2013 roku, poz. 885 z późn.zm.). W art. 12 powołanej ustawy wskazane zostało bowiem, że likwidując jednostkę budżetową, organ, o którym mowa w ust. 1 (w przypadku Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G. był to Minister Obrony Narodowej) może postanowić o utworzeniu jednostki o innej formie organizacyjno-prawnej (ust. 6) i w tym przypadku organ może również zdecydować o przejęciu należności i zobowiązań likwidowanej jednostki budżetowej przez nowo utworzoną jednostkę (ust. 7). I tak Minister Obrony Narodowej likwidując poprzez wydanie rozporządzenia z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właściwości (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1013) Terenową Wojskową Komisję Lekarską w G. nie zdecydował o przejęciu należności i zobowiązań, w tym pracowników likwidowanej jednostki budżetowej przez nowo utworzoną jednostkę.

Podkreślić należy, że uprawnienie Ministra Obrony Narodowej do tworzenia, przekształcania i znoszenia wojskowych komisji lekarskich oraz określania ich siedziby, zasięgu działania, a także właściwości wynika z art. 29 ust. 8 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 roku powszechnym obowiązku obrony (Dz.U.t.j. z 2015 roku, poz. 144).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zniesienie jednostki organizacyjnej wykonującej zadania z zakresu administracji publicznej i przekazanie tych zadań innej jednostce, posiadającej własne zasoby kadrowe wystarczające do ich wykonania, nie stanowi przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ k.p. – uchwała z dnia 28 marca 2013 roku, III PZP 1/13. Podobnie w wyroku z dnia 14 maja 2012 roku Sąd Najwyższy stwierdził, że reorganizacja w strukturach wojskowych komend uzupełnień przeprowadzona na podstawie rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 4 marca 2010 roku w sprawie wojewódzkich sztabów wojskowych i wojskowych komend uzupełnień (Dz.U. z 2010 roku, Nr 41, poz. 242 z późn.zm.), polegająca na zniesieniu niektórych z nich i rozproszeniu ich zadań pomiędzy pozostałe komendy, nie stanowi przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ k.p. Nie można przyjąć przejścia zakładu pracy na podstawie art. 23¹ k.p., jeśli podmiot publiczny przejęte na podstawie aktu prawnego zadania i kompetencje będzie realizował wyłącznie przez własne wyspecjalizowane zasoby kadrowe, modyfikując (poszerzając) zakres obowiązków poszczególnych urzędników, a więc gdy celem przeprowadzanej reorganizacji jest w istocie ograniczenie zatrudnienia w danej sferze publicznej. Tak samo zniesienie wojskowego sądu garnizonowego i terytorialne rozdzielenie jego zadań i kompetencji pomiędzy inne sądy garnizonowe posiadające własne zasoby kadrowe nie stanowi przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ § 1 k.p. Przejęcie zadań nie jest tożsame z przejściem załogi – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2012 roku, I PK 200/11.

W apelacji strona powodowa powołuje się na zapisy „Projektu rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właściwości” jako uzasadniające następstwo prawne Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w K.. Stanowisko takie jest jednak błędne. Z zapisów wskazanego porozumienia wynika bowiem jednoznacznie, iż sformułowanie o następstwie prawnym odnosi się wyłącznie do przejęcia zadań w dziedzinie orzeczniczej, a nie jest to przejęcie należności i zobowiązań likwidowanej komisji, czy też przejęcia pracowników.

Następcą prawnym zlikwidowanej Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G. stosownie do art. 12 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz.U.t.j. z 2013 roku, poz. 885 z późn.zm.) jest organ który podjął decyzję o likwidacji tej jednostki czyli Minister Obrony Narodowej jako S. fisci Skarbu Państwa.

Przypomnieć tutaj należy, że bez względu na rodzaj i ilość jednostek organizacyjnych faktycznie realizujących prawa i obowiązki Skarbu Państwa jako osoby prawnej stroną stosunków cywilnoprawnych jest zawsze Skarb Państwa, a nie te jednostki organizacyjne. Bezpośrednią konsekwencją tego jest, że zmiana, czy likwidacja jednostek organizacyjnych wykonujących zadania nie władcze Skarbu Państwa pozostaje bez wpływu na istnienie materialnoprawnej podmiotowości Skarbu Państwa w zakresie skutków tych działań. W przypadku gdy jednostka organizacyjna, przez którą Skarb Państwa zaciągnął zobowiązanie przestaje istnieć, to nie powstaje kwestia - kto w tej sytuacji odpowiada za powyższe zobowiązanie (w myśl tego co przedstawiono wyżej odpowiada nadal Skarb Państwa), powstaje natomiast kwestia, kto reprezentuje Skarb Państwa w postępowaniu sądowym z udziałem tej strony. Wywołuje to potrzebę poszukiwania przepisów pozwalających ustalić organ właściwy w rozumieniu art. 67 § 2 k.p.c. – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, IV CKN 1302/00.

Organem tym, w rozpoznawanej sprawie, jak wskazano powyżej jest Minister Obrony Narodowej.

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd pierwszej instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku nieprecyzyjnie stwierdził, iż w zakresie stosunków pracowniczych z których powódka wywodzi dochodzone roszczenie Skarb Państwa Minister Obrony Narodowej nie jest następcą prawnym zlikwidowanej Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G.. Skarb Państwa Minister Obrony Narodowej, jak wyjaśniono powyżej, jest zgodnie z treścią art. 12 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz.U.t.j. z 2013 roku, poz. 885 z późn.zm.) następcą prawnym w zakresie roszczeń pracowniczych zlikwidowanej Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G..

Zgłoszone jednak powódkę roszczenia w rozpoznawanej sprawie, jak trafnie uznał Sąd Rejonowy, są nieuzasadnione, a więc Skarb Państwa Minister Obrony Narodowej mimo, iż posiada legitymację bierną w niniejszej sprawie to powództwo w stosunku do tego podmiotu prawidłowo zostało oddalone z uwagi na bezzasadność żądań.

Powódka domagała się:

1. odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę,
2. odprawy pieniężnej,
3. ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w miesiącu styczniu 2013 roku.

Odnosząc się do poszczególnych roszczeń stwierdzić należy:

1. Wypowiedzenie umowy o pracę zostało złożone powódce z zachowaniem wszystkich wymogów formalnych. Wskazana w oświadczeniu pracodawcy przyczyna wypowiedzenia „likwidacja pracodawcy” była prawdziwa – z dniem 31 grudnia 2012 roku zlikwidowana (zniesiona) została Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w G. stosownie do zapisu § 12 pkt 9 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 24 sierpnia 2012 roku w sprawie wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właściwości (Dz.U. z 2012 roku, poz. 1013). Ówczesny pracodawca powódki nie naruszył przepisu art. 41 k.p. albowiem zgodnie z treścią art. 41¹ § 1 k.p. w razie likwidacji pracodawcy nie stosuje się m.in. przepisu art. 41 k.p.

Tak więc roszczenie powódki o odszkodowanie oparte na przepisie art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 47¹ k.p. nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż wypowiedzenie umowy o pracę było uzasadnione i nie naruszało przepisów o wypowiedzaniu umów o pracę.

2. W dacie wręczenia powódce oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę tj. dnia 2 października 2012 roku jak i w dacie rozwiązania stosunku pracy tj. w dniu 31 grudnia 2012 roku pracodawca powódki - Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w G. zatrudniał mniej niż 20 pracowników. Ustawę z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U.t.j. z 2015 roku, poz. 192) stosuje się w razie konieczności rozwiązania przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Powódka nie nabyła więc prawa do odprawy pieniężnej przewidzianej w art. 8 ust. 1 tej ustawy. Wskazać tutaj należy, że okoliczność, iż inne podmioty osobno lub łącznie zatrudniały ponad 20 pracowników jest bez znaczenia w rozpoznawanej sprawie albowiem pracodawca powódki, którym była Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w G. nie zatrudniał co najmniej 20 pracowników.

3. Stosunek pracy powódki uległ rozwiązaniu z dniem 31 grudnia 2012 roku. Skrócenie przez zakład pracy okresu wypowiedzenia umowy o pracę na podstawie art. 36¹ § 1 k.p. powoduje rozwiązanie tej umowy z upływem skróconego okresu – uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1992 roku, I PZP 20/92.

W styczniu 2013 roku powódka nie była już więc pracownikiem Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w G., podmiot ten został zresztą zlikwidowany z dniem 31 grudnia 2012 roku. Powódka nie mogła w związku z tym nabyć prawa do urlopu wypoczynkowego w miesiącu styczniu 2013 roku, skoro nie pozostawała wówczas w stosunku pracy.

Zapis art. 36¹ § 2 k.p. stanowiący, że okres, za który przysługuje odszkodowanie, wlicza się pracownikowi pozostającemu w tym okresie bez pracy do okresu zatrudnienia nie oznacza, że jest to okres tożsamy z okresem zatrudnienia. W tym okresie nie można nabyć uprawnień uzależnionych od istnienia stosunku pracy.

Tak więc roszczenie o zapłatę ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w styczniu 2013 roku jest niezasadne i na mocy art. 171 § 1 k.p. podlegało ono oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd drugiej instancji, na mocy art. 385 k.p.c., orzekł o oddaleniu apelacji strony powodowej z uwagi na jej bezzasadność.

W oparciu o przepis art. 102 k.p.c. odstąpiono od obciążania powódki obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej z uwagi na zawilość sporu.

(-) SSR(del.) Grzegorz Tyrka (-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Jolanta Łanowy

Sędzia Przewodniczący Sędzia